

Reportatge. La Sénia va sentir la crisi del 2008 en les seves pròpies carns. Parlem amb els seus protagonistes onze anys després

L'entrada al poble de la Sénia, amb dos tendes de mobles al fons. FOTO: JOAN REVILLAS

DIVERSIFICAR PER SORTIR DE LA CRISI DEL MOBLE

NÚRIA MESSEGUER FERRÉ
LA SÈNIA

Molt es va publicar sobre la situació que estava patint el poble de la Sénia a causa de la crisi econòmica del 2008. Moment complex a escala mundial, nacional i local, que va comportar dures conseqüències pel que fa al sector del moble.

La Sénia un cop més va haver de sobreviure, reafirmar-se i innovar en aquest sector per a la seva supervivència. Onze anys més tard, parlem amb alguns dels seus protagonistes per esbrinar com està la Sénia i quina és la situació de la seva indústria.

Després del desencert programa de TV3 sobre la Sénia, és fàcil

buscar un posicionament positiu i esperançador, ja que els periodistes que van portar el cas únicament es van limitar a visibilitzar i fer ressò de les catastròfiques situacions que alguns van patir al poble. Enlluernats per aquesta misèria, es van allunyar d'aquells empresaris valents que tiraven endavant la seva empresa. I que finalment, deu anys després, han aconseguit tornar a estar al capdavant del sector.

Quan comentàvem amb Carol Allepuz, empresària i gerent de Fergacia SA, la visió d'aquest reportatge explicava: «Lo de la Sénia és una heroicitat i el que van dir no està contrastat». I afegia, «és que al final, la gent parla de crisi com si només hi hagués ha-

gut una, i de crisis n'hi ha sempre i cíclicament». I els empresaris de la Sénia estan habituats, perquè moltes de les empreses han passat des de «la guerra, i la següent postguerra, la crisi del petroli dels anys 70, la competència del mercat quan vam entrar a la Unió Europea i per no parlar de l'adaptació a les noves tecnologies». Segons Allepuz, «la Sénia per a mi és un exemple de no quedar-se de braços plegats davant dels múltiples canvis imperiosos dels models de producció».

«L'esperit emprenedor sempre ha anat per davant de la demanda, un exemple és la central elèctrica que es va fer a la Sénia a principis de segle. La persona que la va crear va comptar que si to-

thom del poble comprés una de les seves bombetes ja tindria el negoci fet. La gent no les va comprar, i la fàbrica finalment es va arruïnar, però ell va aconseguir que la Sénia tingués llum fins i tot, abans que Barcelona», fet anecdòtic que recordava Carol Allepuz.

Des de l'edat mitjana

«La nostra terra són pedres, tenim una terra pobre. No és com Alcanar o l'Aldea, que allí són pagesos, però perquè la terra donava. A la Sénia, la terra no donava, sí que tenim oliveres, però és horts, tots estan al costat del riu i són per al consum propi. No hauríem pogut mai vendre verdura».

LES FRASES

«Funcionem bé, no al nivell que estàvem acostumats, però seguim en peu»

José Ferré Estorach
President del CEMS

«Les empreses han superat la crisi, com a molt se n'han tancat unes cinc»

Carol Allepuz
Gerent de Fergacia

«L'Administració mai ha donat suport a la Sénia i els empresaris tampoc l'han esperat»

Joan Roca
Secretari del CEMS

Així relatava Carol Allepuz les característiques paisatgístiques, d'aquest poble, perdut per alguns i trobat per a altres, situat al més estricte límit de Catalunya (i és que el riu, que duu el mateix nom del poble, fa frontera entre Catalunya i el País Valencià).

José Ferré, gerent de Maderseña i president del Col·lectiu d'empresaris de la Sénia (CEMS) afegia: «Fills de pagesos, cansats de treballar al camp per guanyar una misèria a final de mes, van decidir arriscar el poc que tenien per buscar un futur millor, no únicament per al seu bé propi, sinó per a la supervivència del poble». Un esperit lluitador, valent i pot ser també temerari, ja que als inicis els empresaris «es van llençar a la